

Torna la Barcelona olímpica i excitativa

JORDI MERCADER / Periodista

AVUI, 19 de gener del 2010

Tornarem a llegir ocurrències de l'estil d'aquelles que deien que Port Aventura seria més important per a Catalunya que els Jocs Olímpics del 1992. Visionaris. Sempre hi haurà escèptics professionals o interessats políticament que respondran amb el desdeny a qualsevol proposta que no formi part del catàleg oficial de la lamentació i la falla. Amb l'anunci de l'alcalde Jordi Hereu de presentar la candidatura de Barcelona i el Pirineu català com a seu dels Jocs d'Hivern del 2022 tornem a reviure el 1981. Caldrà recordar les riallotes dels que creien que es faria el ridícul amb l'aposta olímpica: perquè no ens ho donarien mai i perquè, en cas de d'obtenir-los, es fracassaria en l'organització. Després de l'èxit global del 92, tothom havia donat suport unànime al projecte.

El cas és que l'alcalde Hereu ha agafat el personal amb el peu canviat. Una idea sempre és d'agrar, i en temps de crisi, més. Aquesta en concret té el valor dels seus beneficis multidisciplinaris. És una perspectiva d'inversions, de projecció internacional, d'acceleració de projectes del territori encallats, però, sobretot, és una càrrega per a les piles de la il·lusió col·lectiva.

En matèria de família olímpica, que és un grup de senyores i senyors que administren les cinc anelles i els ingressos que produeixen, s'ha de ser molt prudent i tenir molta paciència. Barcelona es va haver de presentar quatre vegades per guanyar els Jocs d'Estiu. O sigui, que som al minut

zero, tot està per decidir i la unanimitat institucional és requisit obligatori.

Un gran repte és només el nom que ajuda a fer realitat una cosa. Ho repetia sovint el primer alcalde olímpic. En els mandats de Maragall, la cosa era la transformació urbanística de la ciutat sense oblidar la cooperació territorial amb les subseus olímpiques. Ara, la cosa és l'enfortiment de la cohesió social de Barcelona i l'aportació de la capital en el desenvolupament del Pirineu. El nom és el mateix i no sembla que hagi perdut gens ni mica la seva virtut d'excitar.

La determinació mostrada per Hereu davant les primeres reaccions -les habituals aquí i allà- és un bon auguri per al camí que haurà de recórrer el nou projecte olímpic. No ajuda que en 17 mesos hi hagi dues convocatòries electorals. La *pax* olímpica haurà d'esperar, doncs.